

Enid Blyton Stories

Die Betoverde Woud

Pa is dorp toe, en die kinders het vir hom van die hek af totsiens gewaai.

Toe gaan hulle binnenshuis om die sak waarin hulle kos gesit is te kry. Hulle het hul ma gegroet en die kothuis deur toe geslaan.

Ag, avonture was daardie oggend in die lug! Het Frannie hard gesing.

'Bly stil!' het Joe gesê. 'Ons is nie ver van die Betowerde Woud af nie. Ons wil nie hê iemand moet weet wat ons gaan doen nie.' Hulle het in die agtertuin af gehardloop en by die hekkie aan die einde uit.

Hulle staan stil in die toe gegroeide, smal laning en kyk na mekaar.
Dit was die eerste groot avontuur van hul lewe! Wat sou hulle sien?
Wat gaan hulle doen?

Hulle het oor die sloot gespring en in die bos in gegaan.

Hulle het dadelik anders gevoel. Betowering was oral om hulle. Die voëls se liedjies het anders geklink. Die bome het weer in die geheim vir mekaar gefluister: 'Wisha-wisha-wisha-wisha!'

'Oooh!' het Frannie gesê en het gebewe van genot.

‘Ek sal jou vertel wat ons gaan doen,’ het Joe skielik gesê. ‘Ons sal daardie elwe roep. Onthou jy nie dat hulle gesê het hulle sal ons help wanneer ook al ons hulle nodig het nie?’

‘Natuurlik!’ het Frannie gesê. ‘Ons moet sewe keer onder hierdie akkerboom staan en fluit!’

‘Gaan voort, Joe, fluit,’ het Beth gesê. So, Joe het onder die dik groen blare van die ou eikeboom gestaan en hard gefluit, sewe keer - 'Phoooe, phoooe, phoooe, phoooe, phoooe, phoooe!’

Die kinders het gewag. In ongeveer 'n halwe minuut het 'n haas sy kop uit 'n nabygeleë konyn gat gestee en na hulle gestaar.

‘Wie wil jy hê?’ het die haas gesê, in 'n harige soort stem.

Die kinders het verbaas gestaar. Hulle het nog nooit 'n dier hoor praat nie.

Die haas het sy ore op en af beweeg en weer gepraat, nogals baie kwaad.

‘Is jy doof? Wie wil jy hê? ek praat met julle.’

‘Ons wil een van die elwe hê,’ het Joe gesê en nadat hy uiteindelik sy tong gekry het.

Die haas het om gedraai en in sy gat af geroep: ‘Meneer Whiskers! Meneer Whiskers! Daar is iemand wat jou soek!’

Daar kom 'n stem wat iets in antwoord skree, en toe druk een van die ses elwe uit die hase gat en het na die kinders gestaar. . . "Ons wou jou die pad na die Verre Boom vra," het Beth gesê. 'Ons het dit vergeet.'

'Ek sal jou vat,' het meneer Whiskers gesê, wie se naam regtig 'n baie goeie een was, want sy baard het amper sy tone bereik. Soms het hy daarop getrap, en dit het sy kop skielik na onder geruk. Beth wou aanhou lag, maar sy het gedink sy moet nie. Sy wonder hoekom hy dit nie uit die pad van sy voete om sy middel gebind het nie.

Meneer Whiskers het die pad tussen die donker bome voor geloop. Uiteindelik bereik hy die stam van die enorme Verre Boom. 'Hier is jy!' het hy gesê. 'Verwag jy vandag iemand daaronder?'

'Wel, nee,' het Joe gesê. 'Ons wou dit eerder self opgaan.'

'Julle wil self daar op gaan!' het meneer Whiskers, verskrik gesê. 'Moenie laf wees nie. Dit is gevaarlik jy weet nie wat daar bo kan wees nie. Daar is amper elke dag 'n ander plek!'

'Ek sal my broers gaan haal en julle daar onder kry,' het meneer Whiskers skrikkerig gesê, en hy het weg gespring en gehuil, 'dit is so gevaarlik! Dit is so gevaarlik!'

‘Dink julle dit is reg om te gaan?’ het Beth gevra, wat gewoonlik die verstandige een was.

‘Kom aan, Beth!’ het Joe ongeduldig gesê. ‘Ons gaan net sien wat daar bo is! Moenie 'n baba wees nie!’

‘Ek is nie,’ het Beth gesê, sy en Frannie het hulself langs Joe opgedraf. 'Dit lyk nie baie moeilik om te klim nie. Ons sal binnekort bo wees.’

Maar dit was nie so maklik soos hulle gedink het nie, soos julle sal sien!

Kort voor lank was die kinders weg gestee tussen die takke terwyl hulle boontoe geklim het.

'Haai, kom af!' het die elwe gegil en het om die boom gedans. 'Jy sal gevange geneem word of verlore gaan. Hierdie boom is gevaarlik!'

Joe het gelag en af geloer. Die Verre boom het gelyk of hy eikels groei net waar hy was, so hy het een gekies en dit neer gegooi.

Dit het menneer Whiskers op die hoed getref en hy het weg gehardloop en geskree: 'Ag, iets het my getref! Iets het my getref!'

Toe was daar stilte. "Hulle is weg," het Joe gesê en weer gelag. 'Ek dink hulle hou nie baie daarvan wanneer dit akkers reën nie, snaakse dingetjies! Komaan, meisies!'

'Dit moet 'n eikeboom wees as dit eikels groei," het Beth gesê terwyl sy op geklim het. Maar net toe sy dit gesê het, het sy verbaas na iets naby hulle gestaar. Dit was 'n stekelrige kastaiing kas, met harde neute daar binne!

'Goeie genade!' het sy gesê. 'Dit groei perde kastaiings net hier! Wat 'n baie eienaardige boom!'

'Nou ja, kom ons hoop daar groei appels en pere hoër op," het Frannie met 'n giggel gesê. 'Dit is 'n buitengewone boom!'

Kort voor lank was hulle redelik hoog. Toe Joe die blare van mekaar af skei en uit die boom probeer kyk, was hy verbaas om te vind dat hy baie hoër as die hoogste boom in die bos was. Hy en die meisies het afgekyk op die top van al die ander bome, wat soos 'n breë groen tapyt daaronder gelyk het.

Joe was hoër op as die meisies. Skielik het hy 'n geskreeu gegee. 'Ek sê, meisies! Kom gou op tot hier by my! Ek het iets vreemd gevind!'

Beth en Frannie het vinnig opgeklim.

‘Wel, dis 'n venster in die boom!’ het Beth verbaas gesê. Hulle het almal na binne geloer en skielik is die venster oop geslinger en 'n kwaai gesiggie het uit gekyk, hy het 'n slaapmus op gehad.

‘Onbeskofte wesens!’ skree die kwaai mannetjie, wat soos 'n kabouter gelyk het. ‘Almal wat in die boom klim, loer hierin by my! Dit maak nie saak wat ek doen nie, daar is altyd iemand wat loer!’

Die kinders was te verbaas om iets anders te doen behalwe om net te staar.

Die kabouter het verdwyn en weer terug gekom met 'n beker water. Hy het dit na Beth gegooi en haar deurweek. Sy het 'n gil gegee.

‘Miskien sal jy nie volgende keer in ander mense se huise inloer nie,’ het die kabouter met 'n glimlag gesê, en hy slaan sy venster weer toe en trek die gordyn toe.

‘Wel!’ het Beth gesê en probeer haarself droog vee met haar sakdoek. ‘Wat 'n onbeskofte klein mannetjie!’

‘Ons moet liewer nie by enige vensters wat ons verbygaan, inkyk nie,’ het Joe gesê. ‘Maar ek was so verbaas om 'n venster in die boom te sien!’

Beth het gou droog geword. Hulle het verder op geklim, en gou weer 'n verrassing gehad. Hulle het by 'n breë tak gekom wat gelei het na 'n deur wat netjies in die groot stam van die Verre boom gesit het. Dit het 'n klein deur klopper en 'n helder gepoleerde klokkie gehad. Die kinders het na die deur gestaar.

‘Ek wonder wie bly daar?’ het Frannie gesê.

‘Sal ons klop en kyk?’ het Joe gesê.

‘Wel, ek wil nie weer water oor my hê nie,’ het Beth gesê.

‘Ons sal die klokkie lui en dan agter hierdie tak weg kruip,’ het Joe gesê. ‘As iemand dink hy gaan water na ons gooi, sal hy ons nie kry nie.’

So toe het Joe die klok gelui en so het hulle almal versigtig agter 'n groot tak weg gekruip.

'n Stem het van die binnekant van die deur af gekom.

'Ek is besig om my hare te was! As dit die slagterskneg is, los asseblief 'n pond worsies!'

Die kinders het na mekaar gestaar en begin lag. Dit was vreemd om te hoor van slagters wat teen die Verre Boom opgekom het. Die stem het weer geskree: 'As dit die olieman is, wil ek niks hê nie. As dit die rooi draak is, moet hy volgende week weer bel!'

'Goeie genade!' het Beth gesê en het nogals bang gelyk. 'Die rooi draak! Ek hou nie daarvan om dit te hoor nie!'

Op daardie oomblik gaan die deur oop en 'n klein feetjie kyk uit. Haar hare was om haar skouers uit gepluis, amper droog en sy vryf dit met 'n handdoek. Sy staar na die loerende kinders.

‘Het julle my klokkie gelui?’ het sy gevra. ‘Wat wil julle hê?’

‘Ons wou net kyk wie in die snaakse boomhuisie bly,’ het Joe gesê terwyl hy na die donker kamer binne-in die boom loer. Die feetjie glimlag. Sy het 'n baie lieflike gesig gehad.

‘Kom in vir 'n oomblik,’ het sy gesê. ‘My naam is Silky, as gevolg van my syagtige hare.

‘Ons klim in die Verre Boom om te sien wat daar bo is,’ het Joe gesê.

‘Pasop dat julle nie iets aakligs hier kry nie,’ het Silky gesê en gee vir hulle elkeen 'n stoel in haar donker boompie. “Soms is daar heerlike plekke bo-aan die boom – maar soms is daar ook vreemde lande. Verlede week was daar die land van Hippetty-Hop, wat aaklig was.

Sodra jy daar aangekom het, moes jy op een been gespring het en alles het hippety-hop gegaan, selfs die bome. Niks het ooit stil gestaan nie. Dit was baie uitputtend.’

‘Dit klink wel opwindend,’ het Beth gesê. ‘Ons kos is klaar, Joe?’
Kom ons vra vir Silky of sy vir ons ‘n bietjie kan gee.’

Silky was tevrede. Sy het daar gesit en haar pragtige goue hare geborsel en toebroodjies saam met hulle geëet. Sy het toe 'n blikkie Koekballe te voorskyn gebring, wat heerlik was. Sodra jy daarin vas gebyt het, het hulle gekraak! En jy kry skielik jou mond vol heuning uit die middel van die koekies.

Frannie het sewe gevat, sy het een na die ander geneem, want sy was nogal gulsig. Beth het haar gestop. ‘Jy sal gaan bars as jy nog eet!’ het sy gesê.

‘Woon daar baie mense in hierdie boom?’ het Joe gevra.

‘Ja, baie,” het Silky gesê. ‘Hulle trek in en uit, jy weet. Maar ek is altyd hier, en so is die Kwaai kabouter, hier onder ook.’

‘Ja, ons het hom gesien!’ het Beth gesê. ‘Wie anders is daar?’

‘Daar is ’n Meneer Watissynaam bokant my,” het Silky gesê. ‘Niemand ken sy naam nie en hy weet self nie wat sy naam is nie, so hy word Meneer Watissynaam genoem. Moenie hom wakker maak as hy slaap nie. Hy kan jou agtervolg. Dan is daar ’n Dame Mevrouw Wasbaie. Sy was altyd en wanneer sy haar water in die boom weg gooi, moet jy uitkyk vir watervalle!’

‘Hierdie is so 'n interessante en opwindende boom,’ het Beth gesê terwyl sy haar koek klaar maak. 'Joe, ek dink ons moet nou gaan, anders gaan ons nooit bo uit kom nie.

Totsiens, Silky. 'Ons sal graag jou vriende wil wees.’

Hulle het almal die dierbare ronde kamertjie in die boom verlaat en weer begin klim. Nie lank daarna nie het hulle 'n eienaardige geluid gehoor. Dit het geklink soos 'n vliegtuig wat klop en brul. 'Maar daar kan nie 'n vliegtuig in hierdie boom wees nie!' het Joe gesê.

Hy het rondom hom geloer – en het toe gesien wat die geraas
gemaak het. 'n Snaakse ou kabouter wat op 'n breë tak gelê het,
sy mond was wawyd oop, en sy oë styf toe – hard aan die snork!

‘Dis Meneer Watissynaam!’ het Beth gesê. ‘Hy maak so ‘n groot
geraas! Ons moet hom nie wakker maak nie!’

‘Sal ek 'n kersie in sy mond sit en kyk wat gebeur?’ het Joe gevra, wat altyd gereed was vir 'n bietjie onheil. Die Verre boom het nou vir 'n verandering oral kersies gekweek en daar was genoeg om te pluk. ‘Nee, Joe, nee!’ het Beth gesê. ‘Jy weet wat Silky gesê het - hy sal ons agtervolg. Ek wil nie uit die Verre boom val en van tak tot tak af bons as jy dit doen nie!’

So het hulle almal verby ou Meneer Watissynnaam gekruip en verder op en op geklim. Vir 'n lang tyd het niks gebeur nie, behalwe dat die wind in die boom gewaai het. Die kinders het by geen huise of vensters in die boom verby gegaan nie - en toe hoor hulle nog 'n geluid - 'n eienaardige een.

Hulle het geluister. Dit het soos 'n waterval geklink - en skielik het Joe geraai wat dit was.

‘Dis Mevrou Wasbaie wat haar vuil water uitgooi!’ het hy gegil.

‘Pasop, Beth! Pasop, Frannie!’

In die stam van die boom het baie blou, seepwater af gekom. Joe het dit ontwyk. Frannie het onder 'n breë tak in geglip. Maar die arme ou Beth het van kop tot tone nat geword. Sy het so geskree!

Joe en Frannie moes hul sakdoeke vir haar leen. ‘Ek is so ongelukkig!’ het Beth gesug. ‘Dit is nou die tweede keer wat ek vandag deurweek was.’

Hulle het weer opgegaan, nog deure en vensters verbygesteek, maar hulle het niemand anders gesien nie - en uiteindelik het hulle 'n groot wit wolk bokant hulle gesien.

‘Kyk!’ het Joe verbaas gesê. ‘Hierdie wolk het ’n gat in – en die takke gaan op – en ek glo ons is heel bo in die boom! Sal ons deur die wolk gat kruip en kyk wat die land daarbo is?’

‘Kom ons gaan!’ het Beth en Frannie uit geroep – so het hulle op gegaan.

Een groot breë tak skuins opwaarts aan die bopunt van die Verre Boom. Joe het daarop geklim en het onder toe gekyk - maar hy kon niks sien nie, want 'n wit mis dwarrel om en om. Bo hom het die enorme dik wit wolk gestrek, met 'n pers gat daarin waardeur die boonste tak van die Verre Boom verdwyn het.

Die kinders het geweldig opgewonde gevoel. Uiteindelik was hulle heel bo. Joe trek homself versigtig teen die laaste tak op. Hy het in die pers gat verdwyn. Beth en Frannie het hom gevolg.

Die tak het tot 'n einde gekom en 'n leertjie het deur die wolk gehardloop. Die kinders het opgegaan – en voor hulle gewees het wat gebeur het, was hulle buite in die sonskyn, in 'n nuwe en baie vreemde land.

Hulle het op groen gras gestaan. Bo hulle was blou lug. 'n
Deuntjie het iewers gespeel, aan en aan en aan.

‘Dit is die soort deuntjie wat by ‘n karrousel of 'n
omwenteling speel, Joe,' het Beth gesê. ‘Is dit nie?’

Dit was – en toe, skielik, sonder enige waarskuwing, het die hele land begin omswaai! Die kinders het amper omgeval, met die rondswaai wat so skielik begin het.

‘Wat gaan aan?’ het Beth in vrees gesê. Die kinders het vreeslik duiselig gevoel, want bome, ver huise, heuwels en bosse het begin rond draai.

Hulle het ook gevoel hoe hulle beweeg, want die gras het ook rond gedraai. Hulle het die gat in die wolk gesoek – maar dit het verdwyn.

‘Die hele land gaan om en om soos 'n draaimeul!’ het Joe geroep en maak sy oë van duiseligheid toe. 'Ons het oor die gat in die wolke gegaan - ons weet nie waar die boonste tak van die Verre Boom nou is nie - dit is iewers onder hierdie land, maar nugter weet!’

‘Joe! Maar hoe gaan ons weer terug gaan?’ Frannie, het skrikkerig geroep.

‘Ons sal iemand om hulp moet vra,’ het Joe gesê.

Die drie het begin wegstap van die lappie groen veld waarin hulle gestaan het. Beth het opgemerk dat hulle op 'n ring gras gestaan het wat donkerder gelyk het as die gras rondom hulle. Sy het gewonder hoekom dit was. Maar sy het nie tyd gehad om iets te sê nie, want dit was regtig vreeslik moeilik om behoorlik te loop in 'n land wat die hele tyd rond en om soos 'n behoorlike draaimeul loop!

Die musiek het ook aangehou en aangehou, draaiorrel, draaiorrel. Joe het gewonder waar dit vandaan gekom het en waar die masjinerie is wat die vreemde draaimeul Land gewerk het.

Kort voor lank het hulle 'n lang man ontmoet wat hard uit 'n boek gesing het. Joe het hom gestop, maar hy het aangehou sing. Dit was irriterend.

‘Haai-diddle. Ho-diddle, om en om en om!’ skree die man, terwyl Joe hom probeer laat hoor.

‘Hoe kan ons van hierdie land af weg kom?’ het Joe geskree.

‘Moet my nie onderbreek nie, haai-diddle, ho-diddle!’ sing die man en hy slaan tyd met sy vinger. Joe gryp hy die benerige vinger en skree weer.

‘Hoe kom ons uit hierdie land, en watse land is dit die?’

‘Nou het jy my tyd laat verloor,’ het die lang man baie kwaai gesê.
‘Ek sal weer met my liedjie moet begin.’

‘Watse land is dit die, asseblief?’ het Frannie gevra.

‘Dis Draaimeul Land,’ het die lang man gesê. ‘Ek het gedink iemand sou dit kon raai. Jy kan nie daarvan af wegkom nie. Dit gaan altyd om en om en stop net een keer in 'n blou maan.’

'Daar moes 'n blou maan gewees het toe ons hier in geklim het!'
het Joe gekreun. 'Dit het hulle beslis gekeer.'

Die man het weg gegaan en hard gesing. 'Haai-diddle, ho-diddle,
om en om en om.'

'Dwaas ou man, om-en-om!' het Frannie gesê. 'Regtig, dit lyk asof
ons die mees eienaardigste mense ontmoet!'

'Al waaroor ek bekommerd is, is om by die huis te kom,' het Beth
gesê. 'Ma sal angstig word as ons nie binnekort by die huis is nie.
Wat gaan ons doen, Joe?'

‘Kom ons gaan sit onder hierdie boom en eet nog ’n bietjie,’ het Joe gesê. Hulle het toe gaan sit en plegtig gesmul, terwyl hulle heelyd musiek in die rondte hoor aangaan, en kyk hoe die verre heuwels en bome teen die lug rondswaai. Dit was alles baie vreemd.

Tans het 'n paar hase loom beweeg en na die kinders gekyk. Frannie was mal oor diere en sy het 'n bietjie koek vir hulle gegooi. Tot haar verbasing het een van die hase die koek in sy poot opgetel en dit soos 'n aap gepeusel!

'Dankie!' het die haas gesê. 'Dit is 'n verandering van gras! Waar kom julle vandaan? Ons het julle nog nooit voorheen gesien nie en ons het gedink ons ken almal hier. Niemand nuut kom ooit na Draaimeul Land nie.'

'En niemand kom ooit weg nie,' het die ander haas gesê, en glimlag vir Frannie en hou sy poot uit vir 'n stukkie koek. Regtig?' het Beth verskrik gesê.

‘Wel, ons is nuut hier, want ons het net omtrent 'n uur gelede hierheen gekom. Ons het by die Verre boom opgekom.’

‘Wat!’ het albei konyne op een slag geroep en slaan hul lang ore in verwondering op. ‘Op die Verre Boom, het jy gesê? Goeie genugtig! jy bedoel nie om te sê dit raak hierdie land nie?’

‘Ja, dit is,’ het Beth gesê. "Maar ek verwag dat, terwyl hierdie land om en om swaai, dat die boonste tak amper enige plek daaronder kan wees – maar daar is geen manier om uit te vind nie.’

'O ja, daar is!' het die eerste haas opgewonde gesê. 'As ons 'n entjie ingrawe en 'n gat maak, kan ons sien waar die Verre Boom daar onder is en ons kan wag dat dit weer omkom, wanneer die land daarvoor swaai.'

'Wel, ons het uit die boom gekom net waar die gras donkerder was as die res.' het Beth gesê. 'Ek het dit opgemerk. Dink julle as die Draaimeul land omswaai, en dat dit weer na dieselfde plek sal terugkom en ons sal by die boonste tak kan afgly?'

'Natuurlik!' het die hase gesê. 'Ons kan maklik by daardie groen stuk gras 'n gat grawe en wag dat die land weer net oor die boom omdraai. Kom, vinnig, daar is geen tyd om te verloor nie!'

Almal van hulle het op gespring en weg gejaag. Beth het die weg geken en die hase het ook. Gou was hulle terug in die veld waar die ring donker gras gestaan het. Daar was nou geen opening nie, wat deur 'n wolk na die boom gelei het. Dit was weg.

Die hase het vinnig begin grawe. Gou het hulle die leer gekry wat na bo gelei het. Toe maak hulle die gat so groot dat die kinders daar af kon sien tot by 'n groot wit wolk wat onder die Draaimeul land in warrel.

'Nog niks daar nie,' het die eerste haas gesê, en haal 'n sakdoek uit en vee sy vuil voorpote af. 'Ons moet 'n bietjie wag. Ek hoop net nie die land het al verder weg geswaai en heeltemal verby die Verre boom gegaan nie!'

Die draaimeul musiek het aangehou en aangehou, toe het dit skielik begin stadiger word. Een van die hase het uit die gat hieronder geloer en 'n geskreeu gegee.

‘Die land het opgehou om in die ronte te gaan - en die Verre boom is net naby - maar ons gaan dit nie bereik nie!’

Die kinders het deur die wolk onder die leer geloer en duidelik gesien dat die Verre Boom baie naby was – maar nie naby genoeg om op te spring nie. Wat gaan hulle nou doen?’

‘Moet nou nie probeer spring nie,’ het die hase hulle gewaarsku,
‘of julle sal reg deur die wolk val.’

‘Maar wat moet ons doen?’ het Beth moedeloos gevra. ‘Ons
moet op die boom klim voor ons weer weg draai!’

‘Ek het ’n tou,’ het een van die hase skielik gesê en hy steek sy
hand in ’n groot sak en trek ’n geel tou uit. Hy het ’n lus aan die
een kant gemaak en hy het dit versigtig na die boonste tak van ’n
naby geleë boom gegooi. Hy het dit gevang en vasgehou! Mooi
so!

‘Frannie, jy moet eerste met die tou af gly,’ het Joe gesê. “Ek sal hierdie kant vas hou.” So Frannie, nogal bang, het met die geel tou af na die boom gegly – en toe, net toe sy daar aankom het, die draaimeul se musiek weer begin speel – baie hard en vinnig en die Draaimeul Land het weer begin om te beweeg!

‘Vinnig! Vinnig!’ het Frannie geskree, terwyl die land nader aan die Verre Boom gedraai het. ‘Spring! Spring!’

Hulle het gespring – en die hase het agter hulle aan gespring. Die Draaimeul Land het weer begin sing. Die groot wit wolk het alles bedek. Die kinders en die hase het aan die boonste tak geklou en na mekaar gekyk. "Ons lyk soos ape op 'n stok," het Joe gesê, en hulle almal het begin giggel. 'Goeie genugtig, wat 'n avontuur was dit net nie! Ek stem ons kom nooit weer hier op nie.'

Maar, soos jy kan raai, hulle het!

Die Einde

THINK
DIGITAL ACADEMY